

S. IGNATIO LOYOLÆ

SOCIETATIS JESU PARENTI OPTIMO

RELIGIONI, AC BONIS ARTIBUS RESTITUENDIS

ADDICTISSIMO

MENTIS, AC CORDIS SUI STUDIA,

SEQUE CUM IIS SACRAT

FRANCISCUS RONCONIUS FLORENTINUS.

CONCLVSIONES PHILOSOPHICÆ.

EX PROEMIALIBVS LOGICÆ.

I.

Atur Logica artificialis, hoc eſt habitus ſtudio, & exercitatione acquiſitus per regulas certas, & infallibiles operationum noſtri intellectus, & eſt ad alias ſcientias totales acquirendas ſolum moraliter neceſſaria; Eſt virtus intellectualis ſecundum partem analyticam, topicam, & ſophiſticam; eſt vera ſcientia ſimpliciter, & adæquatè practica; Benè dividitur in docentem, & utentem, prima eſt quæ dat præcepta, quaſi in abſtracto definiendi, ſyllogyzandi, &c. ſecunda eſt quæ per ſua præcepta actu dirigit operationes intellectus; Habitus autem Logicæ docentis, & abitus Logicæ utentis non realiter, ſed per intellectum ſolum diſtinguuntur.

I I.

Suppoſitis varijs obiecti acceptionibus, & diviſionibus, obiectum materiale Logicæ non ſunt voces, neque res omnes, neque intellectus, itaut obiectum attributionis ſit,

 vel

vel voces rectè dispositæ, vel res rectè cognitæ, vel intellectus rectè intelligens; sed obiectum materiale sunt operationes intellectus, quatenus dirigibiles, obiectum formale est ipsa rectitudo, & operatio recta est obiectum attributionis, & licet obiectum adæquatum Logicæ sint omnes tres operationes, asserimus tamen obiectum principale Logicæ Aristotelicæ esse syllogismum demonstrativum.

III.

Ens rationis Logicum ut esse cognitum, esse genus, &c. & universim omnes secundæ intentiones Logicæ non constituuntur formaliter per aliquam relationem fictam, neque per aliquod Ens diminutum, & abusivum, sed sunt denominationes extrinsecæ reales provenientes à formis realibus, scilicet cognitionibus taliter, vel taliter tendentibus in obiecta. Ens rationis Methaphysicum est illud, quod tantum habet esse obiectivè in intellectu; Potest tàm intellectus creatus, quàm increatus cognoscere obiectum impossibile, adeoque tàm Deus, quàm Creatura, potest facere ens rationes, tàm per actum negativum, quàm affirmativum.

DE UNIVERSALIBUS, ET PRÆDICAMENTIS.

IV.

VNum in concreto est indivisum in se, & divisum, à quolibet alio, in abstracto vero, seù unitas, est negatio divisionis in se; Identitas realis est summa extremorum unitas, qua maior dari non potest, dicens ipsorum consensum in omnibus perfectionibus cum mutua affirmabilitate in recto; Distinctio est vera extremorum de se invicem negabilitas in recto, seù est negatio identitatis

unius

unius cum alio. Inter gradus metaphyſicos eiuſdem individui realiter identificatos nulla datur diſtinctio media, quæ à Scotiſtis vocatur formalis ex natura rei; Negamus etiam increaturis omnem diſtinctionem virtualem, vel ſit intrinſeca, vel extrinſeca, quæ ſit capacitas ex parte obiecti ad ſuſtinenda prædicata contradictoria, ſolum igitur agnoſcimus inter prædictos gradus diſtinctionem rationis ratiocinatæ; Hinc negamus præciſionem obiectivam.

V.

Univerſale Methaphyſicum eſt unum aptum eſſe in multis, non datur à parte rei neque in ſingularibus, neque extra ſingularia, neque in Idæis Platonicis, ſed ſolum in intellectu creato, à quo ſolo fit per cognitionem directam, & præciſivam non obiectivè, ſed formaliter. Univerſale Logicum eſt unum aptum prædicari de pluribus, in ipſa actuali prædicatione retinet univerſalitatem. Rectè dividitur in quinque quaſi ſpecies, quæ ſunt Genus, Species, Differentia, Proprium, & Accidens, hæc quinque prædicabilia bene definiuntur ſolitis definitionibus. Genus ut habeat rationem prædicabilis requirit plures ſpecies ſaltem poſſibiles, prædicatur de ſuis inferioribus per modum totius poteſtativi, & habet rationem partis actualis componentis unà cum differentia ſpeciem. Individuum eſt quod de uno tantum prædicatur; poteſt abſtrahi ratio comunis ab omnibus individuis in particulari.

VI.

Ens reale creatum dividitur in decem prædicamenta, quæ ſunt Subſtantia, Quantitas, Qualitas, Relatio, Actio, Paſſio, Quando, Ubi, Situs, Habitus; Subſtantiæ conceptus bene explicatur per hoc, quod ſit principium per ſe ſubſiſtendi, & alijs ſubſtandi; dividitur in primam, & ſecundam, hoc eſt, in ſingularem, & univerſalem; Summum genus

genus in prædicamento Substantiæ est substantia completa, & finita, adeoque excluditur Deus ab hoc prædicamento. Relatio prædicamentalis non consistit in solo fundamento, nec in sola ratione fundandi, nec est Entitas modalis distincta à fundamento, termino, & ratione fundandi, sed constituitur formaliter per utrumque extremum, positâ ratione fundandi. Non datur adæquatè relatio ad terminum non existentem.

EX LIBRIS PERIHERMENIAS.

VII.

VOces significant primario, & immediate res, secundariò vero, & mediatè conceptus; Veritas formalis est conformitas cognitionis cum obiecto sicuti est in se; Datur solum in actibus iudicativis, non reperitur ergo in rebus, neque in sensibus, neque in simplici appræhensione, in quibus tantùm reperitur Veritas materialis, & radicalis; Veritas formalis non suscipit magis, & minus, licet suscipiat falsitas, adeoque una propositio licet non possit alià verior esse, potest tamen esse falsior. Non est adæquatè intrinseca actui vero; Ex duabus propositionibus contradictorijs de futuro contingenti tàm absoluto, quàm conditionato altera est determinatè vera, & altera determinatè falsa, etiam præscindendo à divina scientia; Actus semel verus non potest transire in falsum, nec è contrario.

EX LIBRIS PRIORUM, ET POSTERIORUM.

VIII.

DIscursus est progressus intellectus ab una notitia in aliàm, hinc sequitur ad rationem discursus requiri pluralitatem notitiarum, itaut una notitia ex alia inferatur.

Discur-

Discursus includit essentialiter, non solum Conclusionem, sed etiam præmissas; Syllogismus est Oratio, in qua quibusdam positis aliud quid à positis necesse est contingere, eoquod hæc sint. Vis syllogistica fundatur in illis principijs: Dictum de omni; & dictum de nullo. Positis præmissis, quibus intellectus assensum præstitit, necessitatur ad assensum Conclusionis, tum quoad specificationem, tum quoad exercitium; Demonstratio est syllogismus faciens scire, alia est à priori, alia à posteriori; Demonstratio à priori procedit ex veris, primis, immediatis, & notioribus, causisque Conclusionis; Datur scientia de novo, quæ non est pura reminiscentia; & definitur cognitio certa, & evidens demonstrans de suo obiecto proprietates per certas demonstrationes. Dividitur in practicam, & speculativam, quæ diversitas desumitur ex fine utriusque; Potest in eodem intellectu stare simul actus veræ scientiæ, opinionis, & fidei cùm divinæ, tum humanæ circa idem obiectum materiale.

EX PHYSICIS.

I.

PHysica, quæ est vera Scientia speculativa habet pro obiecto attributionis Corpus naturale, ut naturale. Principia intrinseca Corporis naturalis sunt illa, quæ neque ex alijs, neque ex alterutris, sed ex his omnia fiunt; in fieri Corporis naturalis sunt tria, scilicet Materia, Forma, & eius Privatio, in facto esse vero sunt duo, Materia nimirum, & Forma; Materia prima, quæ est Substantia incompleta definitur positivè, & negativè; positivè sic: Est primum subiectum uniuscuiusque ex quo fit aliquid, cum insit, non secundum accidens, & si aliquid corrumpitur in hoc abibit ultimum; negativè definitur: quod per se ipsam neque est quid, neque quantum, neque

quale,

quale, neque aliquid aliud, neque negationes horum; sed id, de quo omnia prædicantur; est ingenerabilis, & incorruptibilis, est pura potentia physica, non methaphysica, quia includit actum entitativum, habet propriam existentiam, per quam saltem inadæquatè existit, præscindendo ab existentia formæ; & licet Materia prima non possit naturaliter existere spoliata omni forma substantiali, supernaturaliter tamen potest. Appetit appetitu innato omnes formas, non quidem appetitu simultatis, sed simultate appetitus; hic appetitus est indistinctus ab ipsa materia, est appetitus æqualis ad formas inæquales. Necessitas materiæ primæ colligitur ex conceptu quidditativo transmutationis substantialis, & ex universalissima inductione in cœteris mutationibus tum naturalibus, tum artificialibus.

I I.

Forma substantialis definitur communiter: ratio ipsius quod quid erat esse rei; formæ materiales educuntur de potentia materiæ; Formæ Spirituales sicut non sustentantur à materia, ita neque in illius potentia continentur, nec ex illa educuntur, sed creantur à Deo. Forma licet sit pars principalior Compositi, tamen non est tota illius quidditas. In eodem vivente non dantur simul præter formam totalem aliæ formæ, vel corporeitatis, vel partiales, adeoque caro, os, cor, &c. solum materialiter, & non formaliter differunt. Privatio formæ subsequentis est principium per se fieri corporis naturalis, negationes propriæ loquendo nihil sunt in esse rei, & extra intellectum; Compositum præter materiam, & formam includit unionem, quæ nectit utrumque extremum; hæc unio est modus substanlialis superadditus materiæ, & formæ essentialiter requisitus ad constituendum unum compositum, in quo unica tantum datur unio recepta in Materia. Non distnguitur realiter compositum à suis partibus collectivè sumptis.

III. Na-

III.

Natura definitur: principium, & causa motus, & quietis eius, in quo est primo, & per se, & non secundum accidens; Ars dicitur Naturæ imitatrix, quia applicando activa passivis producere potest plures effectus naturales; Ars Chymica directivè concurrens, verum aurum efficiens, repugnat moraliter, non physicè, Causa est principium determinans cum virtute adesse aliquid, alia est materialis, alia formalis, alia efficiens, & alia finalis. Negamus in Causis efficientibus mutuam Causalitatem, & admittimus posse supernaturaliter eundem numero effectum pendere à duplici Causa totali. Actio, quæ definitur actus huius ab hoc non distinguitur realiter à passione, quæ definitur: actus huius in hoc: probabilius est actionem recipi in passo. Causa finalis est illa, cuius gratia cœtera fiunt; Virtus Causæ finalis est sola bonitas appræhensa vera, vel apparens ipsius finis. Sola agentia intellectualia agunt formaliter propter finem.

IV.

Deus necessariò, & immediatè concurrit ad omnes, & singulos effectus Causarum secundarum; hic concursus Dei non est Physica prædeterminatio, quæ multiplici ex capite repugnat; Est igitur in actu primo concursus Dei cum Causis secundis exhibitio omnipotentiæ indifferentis, in actu secundo verò est ipsa actio, qua Deus, & Creatura indivisibiliter agunt: cum toto hoc tamen stat, quod Deus determinet creaturas ad individuationem effectus.

FINIS.

Disputabuntur publicè Florentiæ in Templo Societatis Iesu Sancti Ioannis Evangelistæ à Francisco Ronconio Florentino. Anno 1694. Mense die

FLORENTIÆ,

Ex Typogr. Petri Matini, ſub Signo Leonis Aurei.

Superiorum permiſſu. 1694.

